

Two for Each?

שמות כח:

1. **ולבנֵי אַהֲרֹן תְּעַשָּׂה כְּתָנוֹת וְעַשִּׂית לָהֶם אֲבָנִים וּמְגֻבָּעוֹת תְּעַשָּׂה לָהֶם לְכֹבֵד וְלְחַפְאָרָת:**

תורה תミימה שמות כח:

2. **תְּعַשָּׂה כְּתָנוֹת - תְּרִ, וְלַבְנֵי אַהֲרֹן תְּעַשָּׂה כְּתָנוֹת, שְׁתִּי כְּתָנוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.** (ו) [ירושלמי יומא פ"ג ה"ו]:

תורה תミימה הערוות שמות פרק כח

3. (ו) ר' יוסי ס"ל דקאי אכתנות דעתם, כולם, מDUCTיב לבני אהרן لكن כתיב כתנות בלשון רבים. והנה בודאי אין הכוונה לרבען שליביש לכל כהן שתי כתנות, דהא קי"ל בזבחים י"ח א' דכהן שלבש שני בגדים ממין אחד מבגדיו כהונה עבודתו פסולה, אלא הכוונה רק להכין שתי כתנות שייהי מן המוכן לכשתהיה צריכה חדשה, ויל' דלאו דוקא שתים אלא אפילו יותר מותר, ורק לחיזוב תפס מספר רבים המועט, ונicha מה שלא דרשו כן רק בכתנות ולא באבןיטים ומגביעות דכתיבי ג'כ' בלשון רבים, והיינו טעם ממש דرك הכתנות צריך שתהיה אחת מן המוכן מפני שהוא דבוקה לבשר ודרכה לקבל זוהמת הגוף.

אלא שבכל לא נתבאר לי מני' לרבען לדרשן כן, והוא בודאי דברי ר' יוסי נאמרו בסברא, דכיוון דDUCTיב ולבנֵי אַהֲרֹן لكن כתיב כתנות בלשון רבים וכמו דDUCTיב אבןיטים ומגביעות בלשון רבים, וככהיא גונא אמרו מפורש ב מגילה ז' א' ומتنות לאביוונים שתי כתנות לשני ענים, ופירש רשי' די מתנה אחת לעני אחד, דאף על פי דDUCTיב ומتنות בלשון רבים אך גם אביוונים רבים משמע, עכ'ל.

והנה הרמב"ם בפ"ח מכל' המקדש לא זכר כלל מדין זה, ואע"פ דכפי שכתבנו לא נתבאר הכרה הדרשה, בכ"ז דרשת חז"ל היא, ובודאי יש בה טעם וסביר ואנחנו לא נעדע, ומהיכי תיתא להשmittם כלל וכלל, והיוטר קשה דבריש חגינה ג' א' אמרו חרש באזנו אחת פטור מן הראה ממש דDUCTיב בפ' הקהל (פ' וילך) תקרא את התורה באזניהם, שתי אזנים, ופסק כן הרמב"ם, ובירושלמי שם פ"ב ה"א תלו דרשה דבאזניהם בדרשה שלפנינו כתנות שתים, וא"כ מכיוון דפסק בס כן ה"ל גם כאן לפסוק כן, וצע"ג:

תלמיד ירושלמי מסכת יומא ג:

4. **דְתַנֵּי וְלַבְנֵי אַהֲרֹן תְּעַשָּׂה כְּתָנוֹת רְבָנִים אָמְרִי שְׁתִּי כְּתָנוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד רְבִי יְוָסִי אָמְרִי אֲפִי' כְּתָנוֹת אֶחָת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵה טָעֵם' דרבנן ולבנֵי אַהֲרֹן תְּעַשָּׂה כְּתָנוֹת מֵה טָעֵם דרבי יְוָסִי לְמֵאתָה בְנֵי אַהֲרֹן תְּעַשָּׂה כְּתָנוֹת.**

תלמיד בבלי מסכת חגיגה ג.

5. אמר רבי תנחים: חרש באזנו אחת פטור מן הראה, שנאמר (דברים ל"א) באזניהם. והאי באזניהם מבעי ליה: באזניהם דcoolho ישראלי! - הוא מנגד כל ישראל נפקא. - אי מנגד כל ישראל הוה אמינה אף על גב דלא שמעי, כתוב רחמנא באזניהם - והוא דשמעי! הוא מלמען ישמעו נפקא.

רמב"ם הלכות חגיגה ב:א

6. אפילו חרש באזנו אחת פטור מן הראייה.

תלמוד ירושלמי מסכת חגיגה א:א

7. ר' יוחנן בעי חרש באזנו אחת מהו? אמר רבי יוסי כי רבי בון מחלוקת רבי יוסי ורבנן - דתניה ולבני אהרן תעשה כתנות רבנן אמרו שתי כתנות לכל אחד ואחד רבי יוסי אומר אפילו כתנות אחת לכל אחד ואחד מה טעמון דרבנן ולבני אהרן תעשה כתנות מה טעמא דברי יוסי למאה בני אהרן תעשה כתנות והכא תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזוניהם רבנן אמרו שתי אזונים לכל אחד ואחד רבי יוסה אומר אפילו אוזן אחת לכל אחד ואחד:

מראת הפנים מסכת חגיגה פרק א

8. רבי יוחנן בעי חרש באזנו אחת מהו וכו'. ואם כן לרבותן דאמרו שתי אזונים לכל אחד ואחד והמי קיימא לנו דחרש באזנו אחת פטור הכל נמי בגדי כהונה שתי כתנות לכל אחד ואחד והתוס' דף ג' מביאין להזורה והרמב"ם ז"ל בפ"ח מהל' כל המקדש לא כתוב בהדייא שמצוות בטהלה לעשות שתי כתנות לכל אחד ואחד אלא דבhalbכה ח' שם כתוב כל בגדי כהונה שנעשו צואין אין מלבנין אותן ואין מכבסין אותן אלא מניחן לפטילות ולובשין חדשים. ומ"מ לא משמע מדבריו כאן שבטהלה היו מתוקנים שניים ללבושן אלא דמסתמא היה כך ולמצוות בטהלה לא שמענו:

רמב"ם הלכות כל המקדש ח:ה

9. כל בגדי מגדי כהונה שנעשו צואין אין מלבנין אותן ואין מכבסין אותן אלא מניחן לפטילות ולובש חדשים.

רמב"ם הלכות מגילה וחנוכה ב:טו

10. וחיב לחלק לעניים ביום הפורים, אין פחות משני עניינים נותן לכל אחד מתנה אחת או מעת או מיini תבשיל או מיini אוכלין שנאמר ומתנות לאבויונים שתי מתנות לשני עניינים:

רמב"ם הלכות יבום וחליצה ד:ז

11. ואחר כך עומדת ויורקת הארץ כנגד פניו רוק הנראה לדינין, שמצוות חיליצה שהיהו שניהן עומדים בשעת קריאה ובשעת רקייה וכריכין הדיניין לראות הרוק היוצא מפה, ואחר כך מקרין לה כהה יעשה לאיש וגוי ונקרא שמו בישראל וגוי.

שורת חוט המשולש חלק ג סימן יד

12. והנה מדי דברי זהה מצינה למימר דעתך הר' דינה פלוגחת ר"ת והראב"י הרי תלי בפשט הכתוב דלעיניהם. אם על כל הדיינים קאי וא"כ כשר סומה בעין א'. או על כל אחד ואחד קאי וצריך שיראה בשתי עיניו. והנה דבר זה הוא פלוגתא בירושלמי חגיגה (דף א' הלכה א'). [והובא בתוס' חגיגה ג' א']

ד"ה חרש באוזן א' ר' יוחנן בעי חרש באוזן א' מהו. א"ר יוסי בר בון פלוגתא דר' יוסי ורבנן דתני ר' יוסי ולבני אהרן תעשה כתנות רבנן אמר שתי כתנות לכל א' ור' אמר אפילו כתנות לכל א' הכא נמי רבנן אמר באזניהם שתי אוזניים לכל אחד ור' אמר אוזן לכל א'. וא"כ ה"ג תלי בהך פלוגתא דרבנן לעיניהם כמו באזניהם שתי עינים לכל אחד ולר' יוסי עין לכל א' ואחד:

ולפ"ז יש לדחות ראיית הראב"י מהירושלמי דיל דהירושלמי דמשמע דס"ל דברין א' פסול לשיטתו אזיל. דיכول להיות שפסק כרבנן דר' דברין שתי עינים לכל אחד. משא"כ בש"ס DIDON דלא הזוכר בשום מקום פלוגתנן ומשמע בכל הש"ס דברתנות א' סגי לכוא"א מבני אהרן. א"כ ע"כ פסקין כר' יוסי א"כ גם כאן בעין א' סגי. וכן פסק הרמב"ם (בפ"ח מהל' כל בית המקדש הלכה א') דברתנות א'

סגי לכוא"א:

ועוד דמוכח להדייה מש"ס DIDON דפסקין כר' יוסי דאמר' בחגיגה (דף ג' ע"א) א"ר יוחנן חרש באזנו אחת פטור מן הראיה דכתיב באזניהם. ומקשה הש"ס והאי באזניהם מיבעי ליה באזניהם הכל ישראל. ומסיק הוא מלמן ישמעו נפקא. ומדמצרך תרי קראי אלמא אי לאו קרא דלמן ישמעו ה"א באזניהם הכל ישראל ולא בעין שתי אוזניים לכוא"א והיינו כר' יוסי, ובזה ניחא מה שפסק הרמב"ם באמת דברתנות א' סגי לכל כהן ואף דaicא פלוגתא בירושלמי להדייה ובש"ס DIDON לכוארה ליאقا סתירה זהה אך לפמ"ש ניחא דמוכח להדייה כר' יוסי:

תלמוד בבלי מסכת יומא ל'.

13. וקלפי הייתה שם ובה שני גורלות. תננו רבנן: (ויקרא טז) ונתן אהרן על שני השיעירים גROLות - [גוררות] של כל דבר. יכוליתן שנים על זה ושניהם על זה - תלמוד לומר גורל אחד לה' וגורל אחד לעזazel, אין כאן לשם אלא גורל אחד ואין כאן לעזazel אלא אחד. יכוליתן של שם ושל עזazel על זה, ושל שם ושל עזazel על זה - תלמוד לומר גורל אחד [לה'] - אין כאן לה' אלא אחד, ואין כאן לעזazel אלא אחד. אם כן מה תלמוד לומר גוררות? שייהיו שוין, שלא יעשה אחד של זהב ואחד של כסף, אחד גדול ואחד

קטן: